

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Obo/16/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6009201063                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.02.2017                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lenka Praženková         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2017:6009201063.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu Stavebno-servisný podnik, a. s. „v konkurze“, Bánovská cesta 010 01 Žilina, IČO: 31 562 922, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, Palárikova 88, 022 01 Čadca, proti žalovanému 1/ Ing. Štefan Paľo, 038 35 Váľča č. 357, žalovanému 2/ JUDr. Miloš Levrinc, advokát so sídlom J. Kozačeka 13E, 960 01 Zvolen, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou BAKO JANČIAR LEVRINC, advokáti, s. r. o., J. Kozačeka 13E, 960 01 Zvolen, IČO: 36 859 842, žalovanému 3/ JUDr. Martin Dolník, advokát, Námestie SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, právne zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU Kubinec & Partners, s. r. o. so sídlom Námestie SNP 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, o zaplatenie 33 193,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218 a o odvolaní žalovaného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. decembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-262, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.52Cbi/32/2009-218 zo dňa 22. septembra 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ až 3/ **s a p r i z n á v** a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie žalovaného 1/ voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.52Cbi/32/2009-262 zo dňa 4. decembra 2014 **s a o d m i e t a**.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvej inštancie rozsudkom z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218 zamietol žalobu voči žalovaným 1/ až 3/ o náhradu škody vzniknutej z titulu zaplatenia súdneho poplatku v konaní o žalobe na náhradu škody vedenej na Okresnom súde Čadca. Zároveň rozhodol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 31. júla 2009 domáhal proti žalovaným 1/ až 3/ zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 33 193,91 eur s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne od 23. júna 2009 do zaplatenia.

3. Ďalej uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 51-24K/312/98 z 8. októbra 1998 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka Stavebno-servisný podnik, a. s., Žilina. Uznesením z 24. augusta 2004 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty JUDr. Antona Kupša a za nového správcu konkurznej podstaty ustanovil Ing. Štefana Paľa. Uznesením z 20. septembra 2007 zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty Ing. Štefana Paľa a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Miloša Levrinca. Uvedené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4Obo/216/2007 z 20. novembra 2007 zrušil.

4. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 7. marca 2007 podal žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty úpadcu Stavebno-servisný podnik, a. s., Žilina, zastúpený žalovaným 3/ na Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu o náhradu škody proti žalovanému Milanovi Poláčekovi o zaplatenie 33 965 000,-- Sk. Vec bola postúpená z dôvodu príslušnosti na Okresný súd Čadca, ktorý uznesením č. k. 4Cb/25/2007 z 26. septembra 2007 konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Dňa 15. novembra 2007 bol súdny poplatok zaplatený, preto Okresný súd v Čadci uznesením č. k. 4Cb/25/2007 z 18. decembra 2007 uznesenie, ktorým bolo konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené, zrušil. Žalobca v pozícii žalovaného v konaní na Okresnom súde Čadca podal k žalobe o náhradu škody vyjadrenie, v ktorom, okrem iného, vzniesol voči uplatnenému nároku žalobcu námietku premlčania. Žalobca listom z 28. decembra 2007 oznámil žalovanému 1/ a 2/, že ak sa titulom zaplatenia súdneho poplatku a trov konania úpadcovi Stavebno-servisný podnik, a. s. „v konkurze“ zmenší majetok konkurznej podstaty a ak sa v súdnom konaní preukáže, že správcom konkurznej podstaty začatý spor bol neopodstatnený, v dôsledku čoho sa budú náklady súdneho konania uhrádzať z konkurznej podstaty, bude ako štatutárny zástupca úpadcu Stavebno-servisný podnik, a. s. „v konkurze“ od správcov konkurznej podstaty požadovať náhradu škody, pretože takéto zmenšenie majetku konkurznej podstaty je podľa jeho názoru možné považovať za zmenšenie konkurznej podstaty úpadcu v priamej súvislosti s porušením povinností správcu konkurznej podstaty pri správe majetku úpadcu s odbornou starostlivosťou. Zároveň žalobca listom z 23. januára 2008 vo vyjadrení k návrhu na zaplatenie škody vo výške 33 965 000,-- Sk, okrem iného, opätovne namietol premlčanie práva žalobcu, ktoré si uplatňuje v žalobe. Rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 4Cb/25/2007-260 zo 6. marca 2008 bola žaloba žalobcu - žalovaného 1/ proti žalovanému - F. X. o náhradu škody vo výške 33 965 000,-- Sk s úrokom z omeškania zamietnutá, z dôvodu podania žaloby po uplynutí premlčacej lehoty. Okresný súd v rozsudku uviedol, že nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému existuje, aj v žalovanej výške, ale tento existujúci nárok na náhradu škody, súd nemohol priznať, pretože je premlčaný.

5. Proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4Cb/25/2007-260 zo 6. marca 2008 podal žalovaný 1/ odvolanie, ktoré právny zástupca žalovaného 1/ - žalovaný 3/ vzal v celom rozsahu späť, následkom čoho Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 13Cob/331/2008 z 26. februára 2009 odvolacie konanie proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4Cb/25/2007-260 zo 6. marca 2008 zastavil. V časti náhrady trov prvoinštančného konania rozsudok okresného súdu zmenil a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného a odvolacieho konania.

6. Na základe uvedených skutočností podal žalobca - úpadca voči žalovaným 1/ až 3/ predmetnú žalobu o náhradu škody, vyplývajúcu z titulu zaplatenia súdneho poplatku v konaní o žalobe na náhradu škody vedenej na Okresnom súde Čadca s odôvodnením, že v tejto veci nekonali žalovaní 1/ až 3/ s odbornou starostlivosťou, pretože bolo zrejmé, že žalovaný vzniesol voči nároku správcu konkurznej podstaty námietku premlčania, žalovaní 1/ až 3/ mali dostatok času na späťvzatie žaloby pred prvým pojednávaním, kedy by bol žalovanému 1/ vrátený zaplatený súdny poplatok.

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ust. § 8 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“). Uviedol, že žalovaní 1/ až 3/ namietali o aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby o náhradu škody s poukazom na ust. § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV, podľa ktorého vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty na správcu.

8. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade žalobca žaluje správcu konkurznej podstaty, bývalého

správca konkurznej podstaty a právneho zástupcu správca konkurznej podstaty podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV.

9. Pri zisťovaní aktívnej legitimácie na strane žalobcu vychádzal súd prvej inštancie z viacerých rozhodnutí (napr. z rozsudku Najvyššieho súdu ČR č. k. 29Cdo/2316/2009 z 29. júna 2011, obdobne aj rozsudku Najvyššieho súdu ČR č. k. 29Cdo/2123/2001 z 12. marca 2003) a dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty. Uvedené rozhodnutia, z ktorých súd vychádzal poukazujú na možnosť žalovať správcu konkurznej podstaty. Uviedol, že Najvyšší súd ustálil rozhodovaciu prax súdov pri posudzovaní zodpovednosti správca konkurznej podstaty za škodu vzniknutú účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty zákonom alebo súdom v súvislosti s výkonom tejto funkcie už v R 88/2003, v ktorom uzavrel, že za takto vzniknutú škodu zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa ďalších záverov plynúcich z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 29Cdo/3933/2008 doplnil, že tam kde správca konkurznej podstaty popiera, že spôsobil škodu na majetku dlžníka a konkurzný súd ho nezbaví výkonu funkcie, je k vymáhaniu pohľadávky, ktorú správca konkurznej podstaty, čo by možný škodca, nevymáha (a nepokladá ju za súčasť úpadcovho majetku) logicky predurčený úpadca sám.

10. Z uvedeného bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že aktívna legitimácia úpadcu na podanie žaloby na náhradu škody voči správcovi konkurznej podstaty je daná. Nie je však zrejmé, či je aktívne legitimovaný aj na podanie žaloby voči bývalému správcovi konkurznej podstaty (v tomto prípade žalovanému 2), ktorý už v čase podania žaloby správcom konkurznej podstaty nebol. Keďže aj Zákon o konkurze a vyrovnaní poukazuje na zodpovednosť správca a uvádza, že správca zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí jednak neplnením povinností alebo ich neplnením s odbornou starostlivosťou, dospel súd k záveru, že aktívna legitimácia na strane úpadcu je v konaní o náhradu škody daná nielen voči žalovanému 1/ ako správcovi konkurznej podstaty, ale aj voči žalovanému 2/ ako bývalému správcovi konkurznej podstaty, aj keď v jeho prípade súd žalobu zamietol nielen z tých dôvodov ako u žalovaného 1/, ale aj z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie práve preto, že nie je úplne zrejmé, či úpadca môže žalovať aj bývalého správca konkurznej podstaty.

11. Následne súd prvej inštancie skúmal predpoklady vzniku škody podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom citoval ust. § 420 ods. 1, § 438 ods. 1 a ods. 2 a § 415 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV správca zodpovedá za spôsobenú škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Zároveň podrobne rozobral problematiku predpokladov zodpovednosti za škodu a po vykonanom dokazovaní mal za to, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nenaplnili základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi. Žalovaný 1/ a 2/ ako správcovia konkurznej podstaty sú podľa zákona o konkurze a vyrovnaní povinní vymáhať všetky nároky v prospech konkurznej podstaty za účelom čo najväčšieho uspokojenia konkurzných veriteľov, preto dospel súd k záveru, že plnenie si tejto povinnosti vyplývajúcej zo zákona o konkurze a vyrovnaní nemôže byť naplnením predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu. Žalobca opieral svoj nárok o tú skutočnosť, že aj keď boli žalovaní oboznámení so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalobcu v konaní na Okresnom súde Čadca nekonali tak, aby predišli vzniku škody, a to zaplatením súdneho poplatku vo výške 1 000 000,-- Sk, ktorej mohli zabrániť buď nezaplatením súdneho poplatku (čo sa aj stalo), prípadne po tom, ako bol súdny poplatok zaplatený, mohli vziať žalobu do začatia prvého pojednávania späť a bol by im tento súdny poplatok vrátený. K tejto námietke súd uviedol, že správca konkurznej podstaty podal žalobu o náhradu škody proti Milanovi Poláčekovi, v konaní bol zastúpený advokátom - žalovaným 3/. Aj keď boli účastníci konania oboznámení so vznesenou námietkou premlčania, nemôže podľa názoru súdu prvej inštancie účastník konania prejedukovať, ako bude predmetná vec na tom ktorom súde rozhodnutá, či sa súd so vznesenou námietkou premlčania stotožní, prípadne, či bude takého názoru, že námietka premlčania dôvodná nie je, preto mal za to, že nevykonaním späťvzatia žaloby zo strany žalovaného 1/ vedenej na Okresnom súde Čadca nemohol spôsobiť žalobcovi - úpadcovi škodu. Je možné, že okresný súd pri svojom rozhodovaní mohol dôjsť aj k názoru, že námietka premlčania dôvodná nie je, teda že nárok žalobcu je dôvodný a ak by pri každej vznesenej námietke premlčania v prípade žaloby podanej správcom konkurznej podstaty mal správca z

opatrnosti vziať kvôli zaplatenému súdnemu poplatku žalobu späť, nebolo by v žiadnom konkrétnom prípade možné vymáhať nároky zo strany správcu v prospech konkurzných veriteľov (súd podotkol, že v súčasnej dobe je správca konkurznej podstaty oslobodený od zaplatenia súdneho poplatku).

12. Súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno ohľadne porušenia právnej povinnosti ako jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka spočíva na poškodenom (žalobcovi) a mal za to, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty a žalovaný 2/ ako bývalý správca konkurznej podstaty porušili nejakú právnu povinnosť. V danom prípade nemožno aplikovať ani § 415 Občianskeho zákonníka, lebo použitie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len vtedy, ak tu nie je konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Ak bol postup stanovený príslušnou právnou normou dodržaný, je vylúčená aplikácia § 415 Obč. zákonníka. Súd dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ neporušili ani ust. § 8 ods. 2 ZKV, postupovali pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Správou konkurznej podstaty sa rozumie hlavne činnosť, ktorá smeruje k tomu, aby nedochádzalo k znehodnoteniu konkurznej podstaty a aby sa konkurzná podstata rozmnožila (toto mienili dosiahnuť žalobou proti Milanovi Poláčekovi).

13. Vo vzťahu k žalovanému 3/, po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že tento nie je pasívne legitimovaným subjektom v žalobe o náhradu škody. Súd poukázal na ust. § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a uviedol, že v danej veci žalovaný 3/ zastupoval žalovaného 1/ ako klienta v konaní na Okresnom súde Čadca, z čoho vyplýva, že je zodpovedný len voči svojmu klientovi, t. j. žalovanému 1/, nemôže byť zodpovedný voči žalobcovi, s ktorým nebol v žiadnom právnom vzťahu a podľa názoru súdu neprichádza do úvahy ani spoločná zodpovednosť podľa ust. § 438 tak, ako uvádza vo svojom právnom rozbere žalobca, kde uvádza, že si uplatňuje nárok z titulu solidárnej zodpovednosti žalovaných podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka za spoločné protiprávne konanie a opomenutie konania, v ktorom protiprávnosť spočíva v porušení odbornej (profesijnej) starostlivosti správcov pri výkone správцovskej funkcie a žalovaného advokáta pri výkone advokácie. Žalovaný 3/ ako advokát sa môže zodpovedať len tomu, s kým je v právnom vzťahu, v tomto prípade so svojim klientom, nie však voči žalobcovi a nevzťahuje sa podľa názoru súdu prvej inštancie na žalovaného 3/ ani ust. § 415 Občianskeho zákonníka z dôvodov uvádzaných pri žalovanom 1/ a 2/.

14. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol z dôvodu jednak nepreukázania vzniku škody a porušenia právnej povinnosti žalovaných 1/ a 2/ a jednak z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie na strane žalovaného 3/. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

15. Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218, podal žalobca odvolanie a doplnenie odvolania, ktoré podal z dôvodu, že žalobcovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). V odvolaní žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218 a vrátil vec na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218 tak, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 33 193,91 eur.

16. K námietke, podľa ktorej sa žalobcovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, žalobca uviedol, že tento dôvod vyvodzuje z nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd konštatoval nenaplnenie predpokladov zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ bez toho, aby mal ustálenú a vyhodnotenú žalovanú škodu, príčinu tejto škody a príčinnú súvislosť. Súd vec skúmal len v aspekte predvídateľnosti výsledku základného sporu, bez zadefinovania prvku zodpovednosti, pod ktorý predvídateľnosť výsledku podriadil, čo bolo pre posúdenie veci nedostatočné. Rozsudok je nepreskúmateľný aj vo vzťahu k žalovanému 3/, ku ktorému súd neprijal žiadne závery o (ne)naplnenej zodpovednosti. Žalobca má za to, že rozsudok neobsahuje odpovede na kľúčové otázky spornej veci, a takto posúdený stav veci je nezlučiteľný s princípom právnej istoty a materiálnej spravodlivosti.

17. Žalobca je tiež toho názoru, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti zdôraznil, že vec bola skutkovo jednoznačná, ktorá spočívala v tom, že žalovaní boli vo vzťahu k uplatnenej námietke premĺčania nečinní. Po právnej stránke bola vec zložitá a neriešiteľná jednoduchým výkladom relevantných právnych noriem bez zohľadnenia hodnotových a teleologických argumentov. Podľa žalobcu sa súd mal zaoberať otázkou, či bolo premĺčanie žalobou uplatneného práva natoľko predvídateľné, že žalovaní sa dopustili odborného (profesijného) zlyhania, keď uplatnili rizikovú žalobu a zaplatili za ňu súdny poplatok, a keď napriek vznesenej námietke premĺčania nevzali žalobu späť najneskôr pred prvým pojednávaním vo veci. Žaloba v otázke premĺčania predstavovala jednoznačný prípad s predvídateľným výsledkom zamietnutia. Nie je známe a súdne priechodné pravidlo, podľa ktorého súd aj pri uplynutí subjektívnej premĺčacej lehoty prihliada na objektívnu premĺčacu lehotu, na čo sa žalovaní údajne spoliehali. V súvislosti s otázkou premĺčania tak žalovaní porušili právnu povinnosť odbornej starostlivosti, profesijnej starostlivosti, ako aj všeobecnej prevencie.

18. Žalobca mal za to, že pri skúmaní príčinnej súvislosti mal súd vo veci pripustiť kumulatívnu kauzalitu a poukázal aj na ochranný účel noriem konkurzného práva, ktorému malo byť hodnotenie vzniku škody, plnenia alebo porušenia právnych povinností žalovaných, ich záujmové chápanie, rozhodovanie a konanie alebo opomenutie konania podmienené.

19. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v zjednodušení veci na právny záver súdu, že hoci žalovaní ako účastníci sporu boli oboznámení so vznesenou námietkou premĺčania, nemohli ako účastníci prejedukovať, ako bude vec rozhodnutá. Zjednodušený je aj záver súdu o pochybnej pasívnej legitimácii žalovaného 2/ z dôvodu, že v čase podania išlo už o bývalého správcu konkurzne podstaty. Podobne zjednodušený záver súdu je aj jeho záver, že žalovaný 3/ nebol pasívne vecne legitimovaný, pretože jeho klientom nebol úpadca, ale správca. Súd tu mal chýbajúcu právnu úpravu doplniť právnou analógiou ust. § 14 ods. 5 ZKV. Žalovaný 3/ bol zodpovedný za výkon advokátskej činnosti najmä úpadcovi.

20. V doplnení odvolania žalobca, okrem iného, uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu o nepredvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pretože je v rozpore s ústavným princípom právnej istoty a popiera samotný zmysel a podstatu práva. Prekvapivé rozhodnutie je nežiaduce a prekvapivosť je vadou rozhodnutia. Poukázal na to, že žalovaní čiastočne prejavili svoju vedomosť a uzrozumenie s neúspechom v spore a je pochybením súdu, že tieto skutkové okolnosti v kontexte uplatnenej zodpovednosti nevyhodnotil, ale sústredil sa len na otázku predvídateľnosti. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného 2/ uviedol, že súdom použitý právny predpoklad, že „bývalý správca nie je správca“ a z neho plynúce závery sú nesprávne. Doplnil tiež, že žalovaný 3/ mal ako advokát svedomito chrániť záujmy konkurznej podstaty, ktorej vlastníkom je úpadca a ku ktorej správca nemá obdobný právny vzťah. Odborná zodpovednosť žalovaného 3/ má preto bližšie k žalobcovi a žalovanému 1/ a súd nesprávne vyhodnotil opak.

21. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/, ktorý má za to, že súd prvého stupňa vec vyhodnotil vec správne, keď rozhodol, že žalobca nepreukázal naplnenie predpokladov vzniku škody, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi a zároveň, keď ustálil, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný 2/ porušil nejakú právnu povinnosť.

22. Žalovaný 2/ konštatoval, že je absurdné, keď žalobu v mene úpadcu podáva osoba, o ktorej konajúci sudca Okresného súdu v Čadci v rozsudku zo 6. marca 2008, č. k. 4Cb/25/2007-260, rozhodol, že práve voči nej existuje nárok úpadcu na náhradu škody vo výške 33 965 000,-- Sk s prisl., a keď súd posúdil konanie takejto osoby ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Existuje tak reálny predpoklad, že všetky právne úkony s takýmto konaním spojené, trpia absolútnou neplatnosťou a veci, ktoré boli v minulosti z majetku úpadcu, takýmto právnymi úkonmi prevádzané, vzhľadom na ich absolútnu neplatnosť, patria do konkurznej podstaty. V tejto súvislosti poukázal na konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 34Cbi/22/2005.

23. Žalovaný 2/ má za to, že podaná žaloba je nedôvodná. Žalovaný 2/ uviedol, že konal ako správca s odbornou starostlivosťou. Opätovne poukázal na to, kedy bol do funkcie správcu ustanovený (20. september 2007), kedy mu funkcia zanikla (20. november 2007) a že o súdnom konaní týkajúcom sa uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 33 965 000,-- Sk s prísl., vedenom Okresným súdom Čadca voči fyzickej osobe F. X., pod sp. zn. 4Cb/25/2007 sa dozvedel až v novembri 2007, tesne pred uplynutím lehoty na podanie odvolania voči uzneseniu o zastavení konania, kedy bolo potrebné sa rozhodnúť, či sa súdny poplatok zaplatí alebo nezaplatí a zmari sa tým akýkoľvek priestor na uplatnenie pohľadávky voči p. X.. Počas doby, kým žalovaný 2/ vykonával funkciu správcu konkurznej podstaty, mu zo strany žalobcu (resp. zo strany p. X.) neboli doručené ani oznámené žiadne skutočnosti týkajúce sa uvedeného sporu, a to ani čo sa týka námietky premĺčania. Žalobca ho prvýkrát informoval až 19. januára 2008, kedy mu bol doručený jeho list. V tej dobe už však žalovaný 2/ nevykonával funkciu správcu konkurznej podstaty.

24. Žiaden z účastníkov nemohol prejedikovať, ako bude vec posúdená a ako bude vo veci s konečnou platnosťou súdom rozhodnuté. Žalovaný 2/ má za to, že z rozsudku vyplýva, že súd vyhodnocoval aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby voči žalovanému 2/ s odkazom na § 14 ods. 1 písm. c/ ZKV v nadväznosti na § 6 zákona. U bývalého správcu, ktorý už nevykonáva funkciu, neexistuje dôvod, prečo by ho mal žalovať úpadca, a teda absentuje aktívna legitimácia úpadcu. Neobstojí ani argumentácia ohľadne konfliktu záujmu správcu a úpadcu, pretože žalovaný 2/ nie je už správcom konkurznej podstaty a nebol ním ani v čase podania tejto žaloby.

25. Úhradou súdneho poplatku nespôsobil žalovaný 2/ úpadcovi škodu, o to viac, ak takýto súdny poplatok bude v rámci prejednávania konečnej správy schválený ako konkurzný výdavok. Zaplatený súdny poplatok za vedenie sporu je výdavkom, ktorý má byť súčasťou schvaľovania konečnej správy vo veci sp. zn. 51-24K/312/98-Že STAVEBNO-SERVISNÝ PODNIK, a. s.

26. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. septembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-218, ako vecne právny potvrdil. Zároveň žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov súdneho konania, vrátane trov právneho zastúpenia v celkovej výške 6 040,79 eur, ktoré podrobne vyčíslil v podaní označenom ako „Výčíslenie uplatnených trov právneho zastupovania“.

27. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 4. decembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-262, uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 1 991,50 eur podľa Položky č. 1 písm. a/ poznámka 3 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

28. Uvedené uznesenie sa stalo právoplatným 24. decembra 2014 a vykonateľným 19. decembra 2014.

29. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. decembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-262, podal žalovaný 1/ odvolanie, v ktorom uviedol, že s postupom súdu nesúhlasí.

30. V odvolaní žalovaný 1/ uviedol, že predmetné uznesenie mu ako správcovi konkurznej podstaty súd vôbec nedoručil. Žalovaný 1/ predpokladá, že bolo doručené len JUDr. Michaele Poláčkovej, advokátke, Palárikova 88, 022 01 Čadca, zastupujúcej žalobcu, ktorú však žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty na nič nespĺnomocnil. Z tohto dôvodu predmetné uznesenie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť, pretože žalovanému 1/ ako správcovi konkurznej podstaty bola odňatá možnosť sa v zákonom stanovenej lehote voči uvedenému uzneseniu odvolať. Žalovaný 1/ zároveň uviedol, že doručení konkurznú prihlášku Krajského súdu Bratislava - Justičná pokladnica z 12. februára 2015 s uplatnením pohľadávky proti podstate vo výške 1 991,50 eur v zmysle § 20 zákona č. 328/1991 Zb. neuznáva čo do dôvodu i výšky.

31. V závere odvolania žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. decembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-262 zrušil a vec postúpil na ďalšie konanie.

32. Najvyšší soud Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] prejednal podané odvolania podľa ustanovenia § 379 C. s. p. a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného 1/ je potrebné odmietnuť.

33. Najvyšší súd ako súd odvolací najskôr prejednal odvolanie žalobcu podané proti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolanie žalobcu podal pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd preto postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. a posudzoval právne účinky týchto odvolaní v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

34. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu, pričom na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a reagujúc na odvolacie námietky žalobcu uvádza nasledovné dôvody.

35. Žalobcom vytknutá vada konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p., § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. spočívajúca v odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom, nakoľko napadnutý rozsudok je podľa žalobcu nepreskúmateľný, nebola odvolacím súdom zistená.

36. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

37. Žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie neobsahuje odpoveď na kľúčové otázky spornej veci, t. j., aká škoda žalobcu bola ustálená ako existujúca, v akom rozsahu a peňažnom vyjadrení; ďalej aké porušenie právnej povinnosti odbornej (profesijnej) starostlivosti a všeobecnej prevencie (vrátane nečinnosti) a do akej miery bolo, resp. nebolo príčinou škody a následne aká príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti odbornej (profesijnej) starostlivosti a všeobecnej prevencie (vrátane nečinnosti) v akom okamihu nastala, resp. nenastala (v danom reťazci príčin a následkov). Výtkol súdu prvej inštancie, že len konštatoval nenaplnenie predpokladov zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ bez toho, aby mal jednoznačne ustálenú a vyhodnotenú žalovanú škodu, príčinu tejto škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a jej príčinou. Vo vzťahu k žalovanému 3/ podľa žalobcu súd prvej inštancie neprijal žiadne závery o nenaplnení zodpovednosti.

38. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola úspešná, t. j., aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

39. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že tieto kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok spĺňa a jeho odôvodnenie zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Výplýva z neho, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaných k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností strán sporu vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesených v konaní. Nie je pravdou, že by súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému 3/ vôbec nezdôvodnil. Podstatou zamietnutia žaloby voči žalovanému 3/ bolo pre súd prvej inštancie, že nie je pasívne legitimovaným subjektom a tento svoj záver na str. 13 a 14 odôvodnenia rozsudku aj dostatočne vysvetlil.

40. V odôvodnení rozsudku, ktorým sa zamietajú žaloba na náhradu škody, súd vysvetlí, aké predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody zákon vyžaduje. Ak je ich splnenie požadované zákonom kumulatívne a súd zistí nesplnenie čo i len jedného z predpokladov, postačuje, ak sú následne vysvetlí, ktorý z týchto predpokladov nebol splnený, nakoľko pre nesplnenie čo i len jedného z predpokladov nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Po takom zistení by bolo zo strany súdu zaoberať sa skúmaním splnenia ďalších predpokladov nevhodné. Takéto vysvetlenie nesplnenia jedného z predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje. Obsahuje podrobné vysvetlenie, prečo súd prijal záver, že k porušeniu právnej povinnosti ako jedného zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Obč. zák. na strane žalovaných 1/ a 2/ nedošlo. Taktiež odôvodnil, prečo žalovaný 3/ nie je pasívne legitimovaným subjektom. Tieto skutočnosti boli pre rozhodnutie veci súdom prvej inštancie relevantné, a preto ich zdôvodnenie bolo pre naplnenie kritérií riadneho odôvodnenia rozhodnutia postačujúce. Z toho dôvodu je možné konštatovať, že rozsudok súdu prvej inštancie nevykazuje znaky nepreskúmateľného rozhodnutia.

41. Žalobca tiež v odvolaní namietol existenciu vady spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Táto vada nesprávneho právneho posúdenia veci taktiež nebola odvolacím súdom zistená. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo nepoužil správny právny predpis (aplikoval nesprávnu právnu normu), alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, avšak ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav).

42. Odvolací súd dospel k záveru, že k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci v danom prípade nedošlo. Súd prvého stupňa na vec aplikoval správnu právnu normu (vychádzal z ust. § 420, § 415, § 438 Občianskeho zákonníka a z § 8 zákona o konkurze a vyrovnaní) a aj túto normu správne interpretoval. Žalovaný namietol, že súd prvej inštancie na jednoznačné zistenie skutočnosti o vznesenej námietke premlčania v konaní pred Okresným súdom v Čadci, len zjednodušene konštatoval pri právnom posudzovaní, že žalovaní nemohli prejedukovať ako námietku premlčania súd v danom konaní posúdi. Žalobca vychádzal z toho, že výsledok súdneho konania je predvídateľný a v danom prípade bol jednoznačný, že námietka premlčania bude úspešná vychádzajúc z 30-ročnej ustálenej súdnej praxe a právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Podľa žalobcu žalovaní podcenili rizikovosť žaloby, pričom táto predstavovala v otázke premlčania jednoznačný prípad s predvídateľným výsledkom zamietnutia. Žalovaní tak podľa žalobcu porušili povinnosť odbornej starostlivosti (v zmysle § 135a, § 194 ods. 5, § 243 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb., § 7 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii), ako aj povinnosti účelnej a hospodárnej činnosti, povinnosť odmietnuť výkon správcovskej činnosti, v ktorej by pomoc odborníka nebola účelná a hospodárna (§ 3 ods. 1 a 2, § 44 ods. 5 zák. č. 8/2005 Z. z. o správcoch) a na strane žalovaného 3/ povinnosť dbať na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných služieb (§ 18 ods. 1 a 2 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii), a tiež povinnosti všeobecnej prevencie (§ 415 Obč. zák.).

43. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie použil správny predpis o konkurze a vyrovnaní a nie zákon o konkurze a reštrukturalizácii, na ktorý poukázal žalobca, pretože podľa § 206 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. konkurzy a vyrovnaní vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov, t. j. v danom prípade zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Taktiež súd správne aplikoval na uplatnený nárok na náhradu škody ust. § 420 Občianskeho zákonníka (R 88/2003- 25Cdo/2123/2001).

44. Podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo ktoré mu uloží súd.

45. V predmetnej veci žalobca za porušenie povinnosti žalovaných 1/ a 2/ (ako správcov konkurznej podstaty) konat' s odbornou starostlivosťou považoval skutočnosť, že po vznesenej námietke premlčania v konaní pred Okresným súdom v Čadci (sp. zn. 4Cb/25/2007), túto námietku nezobrali do úvahy a uhradili súdny poplatok za žalobu (žalovaný 2/), resp. túto nezobrali späť do začatia prvého pojednávania vo veci, pričom žaloba bola v konečnom dôsledku neúspešná práve pre premlčanie uplatneného nároku. Podľa žalobcu žalovaný 3/ mohol škodu zabrániť, ak by si splnil preventívnu povinnosť a upozornil žalovaných 1/ a 2/ na hrozbu vzniku škody v dôsledku právnej prekážky (premlčania) na priznanie nároku súdom. K uvedenému odvolací súd uvádza, že správca konkurznej podstaty bol povinný zo zákona o konkurze a vyrovnaní vymáhať, uplatňovať všetky nároky v prospech konkurznej podstaty. Podaním žaloby a zotrvaním na nej teda žalovaný 1/, v konaní zast. žalovaným 3/ a žalovaný 2/, plnili zákonnú povinnosť. Rovnako uhradením súdneho poplatku žalovaný 2/ plnil povinnosť v tom čase vyplývajúcu mu zo zákona o súdnych poplatkoch a výzvy súdu. V tomto smere teda jednoznačne k porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaných nedošlo. Skutočnosť, že k úhrade súdneho poplatku došlo až po vznesenej námietke premlčania vo vyjadrení žalovaného v konaní sp. zn. 4Cb/25/2007, a že následne žaloba nebola vzatá späť, nie je možné vyhodnotiť ako porušenie právnej povinnosti konat' s odbornou starostlivosťou. Premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania znamená, že súd nemôže premlčané právo priznať, ak je námietka dôvodná. Vo výnimočných prípadoch by uplatnenie námietky premlčania nepoživalo právnu ochranu, ak by sa priechilo jej uplatnenie dobrým mravom. Táto situácia by mohla nastať vtedy, ak by bolo výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany sporu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by za tejto situácie by zánik nároku na plnenie v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatneného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natolko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/3933/2008, R 59/2004 - rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1839/2000). Taktiež možno poukázať aj na skutočnosť, že povinný subjekt môže aj po uplynutí premlčacej lehoty a po vznesení námietky premlčania dobrovoľne svoj dlh plniť. Z uvedeného vyplýva, že ak strana v súdnom konaní v rámci obrany voči uplatnenému nároku vznesie námietku premlčania, súd zisťuje skutkové poznatky, z ktorých vyvodzuje, či vznesená námietka premlčania je dôvodná. Len dôvodným uplatnením námietky premlčania na súde (teda nie mimo súdu len listom a pod.) prestáva byť subjektívne právo vynútiteľné. Pri vznesenej námietke premlčania môže prísť výnimočne aj k situácii, že súd bude posudzovať, či jej uplatnenie je v súlade s dobrými mravmi. Taktiež treba poukázať na to, že pri posudzovaní námietky premlčania práva na náhradu škody sa v prípade subjektívnej premlčacej lehoty posudzuje otázka, kedy sa poškodený o škodu dozvedel (§ 106 ods. 1 Obč. zák., § 398 Obch. zák.) alebo mohol dozvedieť (§ 398 Obch. zák.) a kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Obč. zák.), alebo kto je povinný na jej náhradu (§ 398 Obch. zák.).

46. Najvyšší súd v zmysle vyššie uvedeného uvádza, že otázka premlčania sa nároku je právna otázka, ktorú súd posudzuje z výsledkov dokazovania k nej (dokazovania napr. k otázkam uvedeným v bode 45), príp. zo zhodných tvrdení (ak nie sú pochybnosti o ich pravdivosti), to znamená, že vznesenie

námietky premlčania v súdnom konaní bez ďalšieho, t. j. bez zistenia jej dôvodnosti, nevedie k nepriznaniu uplatneného práva. Ak je námietka premlčania dôvodná, vtedy je možné predvídať zamietnutie žaloby (pokiaľ nenastane výnimočná situácia na strane namietajúceho subjektu, že uplatnenie námietky premlčania je v rozpore s dobrými mravmi). Z uvedeného vyplýva, že posúdenie námietky premlčania nemusí byť také jednoznačné a jednoduché ako tvrdí žalobca (najmä v prípade premlčania sa nároku na náhradu škody) a je výsledkom dokazovania pred súdom. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať za zanedbanie odbornej starostlivosti, ak správca konkurznej podstaty, aj napriek vznesenej námietke premlčania, zotrval na žalobe, ktorou uplatnil právo na náhradu škody voči fyzickej osobe p. Poláčekovi v konaní pred Okresným súdom Čadca sp. zn. 4Cb/25/2007. Súd prvej inštancie preto vo veci správne konštatoval, že k porušeniu povinnosti odbornej starostlivosti na strane žalovaných v danom prípade nedošlo. Závery súdu prvého stupňa k otázke porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, odvolací súd považuje preto za správne.

47. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu - úpadcu v tomto súdnom konaní, odvolací súd konštatuje, že úpadca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby na náhradu škody podľa § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní a § 420 Obč. zákonníka len voči správcovi konkurznej podstaty (Najvyšší súd Českej republiky R 149/2011 - sp. zn. 29Cdo/2316/2009), pričom v prípade, že by bol správca, ktorý škodu dobrovoľne z vlastných prostriedkov neuhradil, funkcie zbavený, na miesto úpadcu by pristúpil k vymáhaniu tejto škody od pôvodného správcu konkurznej podstaty, nový správca konkurznej podstaty. V ust. § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní je upravená osobná zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu ním spôsobenú, pričom po zbavení tohto správcu funkcie správcu konkurznej podstaty, nový správca konkurznej podstaty za túto škodu osobne nezodpovedá, ale vo vzťahu ku škode spôsobenej pôvodným správcou konkurznej podstaty je v postavení poškodeného. Úpadca nie je aktívne legitimovaný podať žalobu na náhradu škody voči tretím subjektom, teda v danom prípade voči pôvodnému správcovi konkurznej podstaty alebo voči právnomu zástupcovi správcu konkurznej podstaty, voči ktorým je oprávnený podať žalobu len správca konkurznej podstaty (v postavení poškodeného), a to s poukazom na dôsledky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu a rozsah práv a povinností správcu konkurznej podstaty úpadcu (§ 14 zák. č. 328/1991 Zb. v spojení s § 6 zák. č. 328/1991 Zb.). Záver súdu prvej inštancie k tejto otázke je preto správny a odvolací súd sa s ním stotožňuje.

48. Vecná legitimácia, či už aktívna alebo pasívna sa vo všeobecnosti v civilnom konaní rozumie ako oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitimáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitimácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitimácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Ak by žalobca nie je nositeľom subjektívneho práva, teda nepatrí mu konkrétne právo vymáhať si určitý nárok od žalovaného a napriek tomu takúto žalobu podá, súd takúto žalobu zamietne z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie. V danom prípade je nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu voči žalovanému 2/ a 3/ dôvodom na zamietnutie žaloby voči nim, a to popri dôvodoch pre zamietnutie žaloby už vyššie konštatovaných tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom - nezistenie splnenia predpokladov zodpovednosti za škodu na strane žalovaných 1/, 2/ a 3/.

49. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, ako aj na rozsah a dôvody odvolania, ktorými bol odvolací súd viazaný (§ 379 a § 380 C. s. p.), odvolací súd konštatuje, že vytknuté vady napadnutého rozsudku neboli zistené, napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p.

50. Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného 1/ podaným proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo 4. decembra 2014, č. k. 52Cbi/32/2009-262, ktorým uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 1 991,50 eur podľa Položky č. 1 písm. a/ poznámka 3 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení.

51. Z obsahu spisu vyplýva, že uvedené uznesenie na č. l. 262 bolo správne doručované žalobcovi a doručené mu bolo (resp. právnomu zástupcovi žalobcu) dňa 08. 12. 2014. Žalobca voči nemu nepodal

odvolanie. Uvedené uznesenie sa stalo právoplatným 24. decembra 2014 a vykonateľným 19. decembra 2014.

52. Podľa ust. § 204 ods. 1 O. s. p. účinné v čase podania odvolania žalovaného 1/ odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

53. Podľa § 218 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. účinné v čase podania odvolania odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene alebo niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

54. Podľa § 386 písm. a/ a b/ C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou.

55. Žalovaný 1/ podal odvolanie voči tomuto uzneseniu dňa 24. 02. 2015 (na poštu). Odvolanie bolo podané až po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia a osobou, ktorá v danom prípade nebola na jeho podanie oprávnená - žalovaným 1/, hoci poplatková povinnosť napadnutým uznesením bola uložená žalobcovi. Z tohto dôvodu odvolací súd odvolanie podané žalovaným 1/ podľa § 386 písm. b/ C. s. p. odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

56. Len pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015 zo dňa 08. 02. 2017 bol žalobca oslobodený od platenia súdneho poplatku za odvolanie, a to na základe jeho návrhu podaného počas tohto odvolacieho konania.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania vo veci samej, odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1, 2 C. s. p. Vzhľadom na plný úspech žalovaných 1/ až 3/ v odvolacom konaní o veci samej, priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

58. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania voči uzneseniu o poplatkovej povinnosti žalobcu, odvolací súd nerozhodoval, nakoľko odvolateľ nebol v konaní úspešný -jeho odvolanie bolo odmietnuté, pričom žalujúcej strane a ani žalovaným 2/ a 3/ žiadne trovy v tejto časti konania nevznikli.

59. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

## **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je do volacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akej lehote sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany, podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akej sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).